

مهولهوی وه ئافاری:

به نیوی خودای به دیهینه ری جیهانی پردهنگ و رهنگارهنگ

عبدالله احمدیان

پیشه کی پیکهینانی کۆنگرهی مهولهوی ناسین و بیرهوری ئەو زانا هه لکه و تهی کورد به هه مو پسیۆرو سۆفی و بلیمهت و هۆنهر و ئەدیبه کان، پیروزیایی عهرز ده کهم و سه ره تایی باسه کهم له باره ی ئەو مهز نه پیاوه: «مهولهوی کورد» به ئایه تیکی پیروزی قورئانی که ریم داده مهز رینم که پر دهنگی و زۆر بونی زمان و زاراوه کان به یه کێک له نیو نیشانه کانی حیکمه تی خودا داده نی.

قورئان له ئایه ی (۲۲) سوره ی «روم» داده فه رمی «وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَ اخْتِلَافُ السِّنِّتِكُمْ وَ أَلْوَانِكُمْ ....» یانی وه یه کێک له نیو نیشانه کانی کار چاکی و کار جوانی خودا، خولقاندنی حه واکان و زهوی و ته و فیری زمان و رهنگه کانی ئیوه یه ته و فیری دهنگو رنگی یه که یه که ی ئینسانه کان، وه ته و فیری دهنگ و رهنگی یه که یه که ی نه ته وه و هۆزو تیره و به ره کان.

حه واکان و زهوی یانی چی؟ یانی لیزگه ی روژی و منظومه شمسی وه پون و ئاشکرایه، که به ره مه ی خولقانی لیزگه ی روژی و به دیهاتی ئەم جیهانه، پهیدا بونی ئینسان و په ره ساندنی بون و مهرگ و ژین و مانه وه به باریکی دیکه، لیزگه ی روژی خه ره کی هه لکر دنه وه ی گلۆله ی ته مه ن و ماشه ری ژیا نه. له م دیوی ژین بو ئەم دیوی ژین و بو ژینه وه ی یه گجاری و هه رمانه وه کار و باری ئەو خه ره که ش، هه ر وه کو به زهوی بی

حه واکان وه به بی چه مه ره و تاسمه و وکیش و جازیبه و جه ره بابیه به بی زه وی و
حه واکان سهر ناگری، هه روا به ساکاری و بی رهنگی وه به کروماتی و بیدهنگی جی به جی
ناگری.

ده لئن سه دو په نجا هزار ساله - وه هیندیکیش ده لئن چهند میلیون ساله که نه و
خه زه که گلۆله ی سپی و رهش و زهردو سوری ته مه نی نه ته وه کانی جیهان، هه ر کام به
دهنگی تاییهت به خوی هه لده کاته وه! ته وهش یانی: بناغهی خولقانی سورشتیکی جوان و
دل رفین له سهر پر رهنگی و چهند دهنگی رۆندراوه، وه له بهر چاوی عه قل و تاوه ز، هه ر
ته و خولقانه جوان و ته واوه، که به چهند جور دهنگ «وه زمان هاتوه!» وه به چهند
رهنگی جورا و جور نه خشاوه.

له بیر تانه؟ کاتیکی دینی خودا: «ئیسلام» نیردرا سهر زه وی، وه هه مو داب و یاسایه کی
سهره و بن کرد! یا باشی بلیم: هه مو داب و یاسایه کی سهره و بنی راستکرده وه! و هه مو
هه له کانی رادان و په له کانی هه لگرته وه، قهت قهت نه یفه رمو: «ته و رهنگانه تیگرپا
بشۆنه وه و ته نیا سپی پیست بمینی! نانا، به لکو فه رموی: «سپس پیست وه کو مافی خوی
ده بی ئیمان به مافی هه مو رهش و برش و زهردو سوره کان بهینی! قهت نه یفه رمو جگه له
زمانیک - (زمانی قورپان) - هه مو زمانه کانی دیکه گری ده ن!، وه جگه له نه ته وه یه ک -
(عه رب) - هه مو نه ته وه کان قرت که ن! قهت نه یفه رمو «هه مو دلّه کان له کول و کو و
سۆزو هاوار لیاولپ بن! به لام جگه له گه روی نه ته وه یه ک گه روی هه مو نه ته وه کانی
دیکه خپ و کپ بن! ناوه نه هه ر ته وانه ی نه فه رمو به لکو وه کو ئایه تی سهر باسه که مان
پی راگه یان دین، فه رموی، «چهند رهنگی نه ته وه کان، و چهند دهنگی و چهند زمانی تیره و
به ره کان، نیونیشانه ی کار چاکی و کار جوانی خودایه، وه کاریکی خودا کرده و ده بی
راگیر بگری، وه سهره پای ته واوی ته وانه ش مانه وه ی هه ر نه ته وه یه ک به مانه وه ی
زمانه که یه تی وه به هیترین هوی مانه وه و په ره گرتنی هه ر زمانیکیش دانانی ته و به یته و
باوانه ن که له سینه کانداهه لگیرا وون، و ته و کو ما شیعو نه سره ته ده بیانن که به و زمانه

داندراوون و له کتیب خراوون وه ههر وه کو «فردوسی» به دانانی شانامه به زمانی فارسی، منه تی زیندو کردنه وه له سهر نه ته وه که ی ده کا و ده لئی: «بسی رنج بردم در این سال سی - عجم زنده کردم بدین پارسی» هه روا «هومر» ی یونانیش له سۆنگه ی دانانی «الیاد» و «اودیسه»، به زمانی یونانی، وه جهوت هۆنهره کانی عه ره بی بهر له ئیسلام به هۆی هه لآ وه سینی پارچه شیعره کان به کابه وه وه هه روا مه لای جهزیری و خانی و بیسارانی و مه ستوره ی ئه رده لانی و نالی و سالم و هه ژارو هه یمن هه ر کام به دانانی کتیبکی به وه جی شیعر به زمانی کوردی، وه هه روا تولستوی و شکسپیر و گوته و ویکتور هوگو که به ته رتیب به زمانی روسی و ئینگلیسی و ئه لمانی و فه رانسه یی شیعر و مه به ستی ئه ده بیان نویسه تیکرا ئه و مافه یان هه یه وه کو «فردوسی» منه تی زیندو کردنه وه له سهر نه ته وه کانی خۆیان بکه ن وه کاتیکی له و ده لاقه را ده روانینه قه دو قه لافه تی مه وله وی تاوه گوزی ده بینن که ئه و مه زنه پیاوه زیاتر له هه مو پسه پوره بلیمه ت و هۆنهر و نوسه ریکی دیکه / منه تی زیندو یه تی خستۆته سهر نه ته وه که ی خۆی. چونکه له رۆژگارێکدا مه وله وی کتیبکی گه وره ی وه کو «عقیده مرضیه ی» به زمانی کوردی له فه لسه فه و حیکمه ت و که لامدا، داناو له «وجود، عدم، ماهیت، واجب، ممکن، محال، علت و معلول، و اثبات واجب و صفات خدا، نبوت و معاد، قضا و قدر و ...» باسی کرد، که له ولاته کانی رۆژئاوا هیچ هه والێک له سۆزی «ناسیونالیستی» و بیری نه ته وایه تی به گوئی نه گه یشتبو وه به رجه هیچ کتیبکی گه وره یان چکوله به کوردی دانه درابوو هه ره فه خانی بدلیسش میژوی کورده کانی به زمانی فارسی نویسو، ته نانه ت قه بز و سیایی کرین و فرۆشتن و به شه ره سه ت وه نامه ی پرسیارو ولامی ئایینی، و نامیلکه ی به ینی دۆست و ئاشناکان هیچکامیان به کوردی نه بون به لکو به فارسی بان به عه ره بی ده نوسران، وه جگه له شیعی دلداری و شیعی پاله وانانه و شیعی پاران هه ی سو فیانه «مناجات» هیچ نوسراوه یه کی کوردی نه بو، وه مه وله وی ئیمه هات له ئاوارۆژگارێکدا کتیبکی گه وره ی به زمانی کوردی له گرانه ترین عیلم و زیهنی ترین زانستی دا نویسی، ئه ویش به چ ره نگ و

شیوه یه ک؟! مهولهوی ئیمه، وه کو هیندیک کهس نه هاتوه مه بهسته کانی ئه و علیمه به ویشک و برینگی و به بی لایه نی «وه کو توتی» بگپرتته وه به لکو سه ره رای ئه وه ره نگ و تام و چینیکی شیعی و ئه ده بی ره گهل خستون بو رامالینی پیله و هه راو هه لای پسپوره کان و بو کردنه وه ی گریبی بیری پرواداره کان شیوه یه کی تازه و عاجباتی داهیناوه، وه بو نمونه ی ئه و شیوه یه، مهولهوی ئیمه له قه راغی چومی تورپه و هاژاوی «سیروان» له به هاریدا، له و کاته دا که گورپه ی قله و قه لپه زه ی شه پوله کانی، جوابی گرمه ی نه عره ته ی هه وری حه وای ده دا و سه ره تای کتیبه کوردیه که ی «له فه لسه فه و حیکمه ت و که لامدا» به و شیعرانه داده مه زیننی.

هه وره که ی ره حمه ت روی سه مای که ره م سه لات و سه لام که ی که م ئیسته که م بیژی و بریژی و بدا وه هم دا وه سه ره مه زره عه ی روحی خاته مدا سه روازکا سه راو وه هه ره شه تاودا وه سه ره سه وزه ی پاک ئال و شه سحاودا

وه له و کاته دا که له چرو هه له موتی شاخه کانی هه ورامان بیری سو فیه تی و بیری مه لایه تی به ره نگاری یه کتری ده بن وه له یه کتری ده قرمین و ئاوریان له چاوی هه لده بی وه هه ره یه که ده بهه وئی ئه وی دیکه له عهرزی پراکیشی و به قسه ی تاوه گوژی رپوژگاری چرپه و گورپه یه:

عه سری قوله قول خه م له گه رده لول دل دور له مه دلول مه حه بهت عه جول

له و کاته دا مه وله وی ئیمه، فه ره نجیه که ی له به رده کاو چم چمه کانی له پی ده کا، و بو نیو بری وان وه خو ده که وئی وه به و چهند پیته بلیمه تانه ی له کتیبه کوردیه که لامه که یدا ئاو به ئاور داده کا و ئه و شه ره ده کوژی نیته وه:

وَمَا خَلَقْتُ هَسَّ لَه قورئاندا ده فه رموت له خه لق جین و ئینساندا
حیکمه ت عیباده ت «خالق الخلق» ئه ویچ بی ئیمان هه بای مو تله قه

بهل ئەر نه ناسیه ناوی عیبادهت بهل تهرده له فهیز فهوزو سه عادهت
له که ی مونات «لَکِنِّي أَعْرِفُ» چوو دهسه مل ده گهل «لِيَعْبُدُون» بوو

وه له و کاته دا که زۆر به ی پسر پوره کانی جیهانی ئیسلام له سهر ئه و مه به ستانه که:
(وجود عهینی مه وجوده یان نا، وه سیفاتی خوا عهینن یا غهیرن یان هیچ لا، و چاک و
خرایی عه قلیه یان شه ریه وه ده یان مه به ستی دیکه) له دوره وه موره یان له یه کتری ده کرد
و له نزیکه وه ده گهل به کتر به کیشه ده هاتن و به سهر یه کتریاندا ده گورراند، وه ههر کام
پتی و ا و بیرو بروای وی له بن پیلای وی تهوانی دیکه دا پلش او ته وه، له و کاته دا مه وله وی
ئیمه، له کتیه کوردیه که لامیه که یدا، به کوردی حالیان ده کا، که بابه لی قسه کاتان یه کن
وه یه کتر ده گرنه وه، و ته پوو توی قه لسی و تورپه یی راسته قینه ی ئه و مه به ستانه ی
شاردۆ ته وه وه که سانیکی توشی دو دلێ و دردۆنگی کردوه!! وه کو له مه رعهین بون و
غهیر بونی وجود و سفاتدا ده لی:

ئه و کهس و ا قه ولی ههس به زیاده له سیفات خه واس ده کا ئیراده
ئه و کهس که ده لی سیفات عه یینه قهستی به سیفات (پتی) مه بادیه
ئه و کهس ده لی، ذات واجبی مه عبوود عهینی وجوده، قه سدی به وجود
ئه و سبوت و کهون مه شهوره نیه بۆچ؟ ئه وه مه علوم، ئه مری ذیهنی یه
به لکو به وجود ئه و کهس ته سد ده کات ئه وه که واهه ذاتی ئه و (بالذات)
مه بده ئی ئه خذه بوکه و نی مه عبوود که مه عناییکه شایع بوو وجود

وه شایانی سهرینجدانه که مه وله وی، له بهر ناچاری و نه زانیی زمانی دیکه ئه و کتیه
گه و ره که لامیه ی له دو ههزارو چوار سه دو په نجاو دو شیعردا به زمانی کوردی
نه نو سیوه، چونکه ئه و زانا هه لکه وته، له زمانی عه ره بی و فارسیش دا یه کجار به له دبو وه
کتیپیکی گه و ره ی به زمانی عه ره بی وه له دو ههزارو سی و یه ک شیعردا له باسی بیرو بروای

ئیسلامیدا نویسه یانی (الفضیله). که ئه و پهری دهسه لاتى مهوله وى له زمانى عه ره بیدا وه له سنه ته کانی عیلمى به دیع دا ده گه یه نى هه ر وه کو کتیبیکیشى به زمانى فارسى وه له پینجسه د و بیست و جهوت شیعر دا به نیوی (فوایح) له بیرو بروای ئیسلامیدا نویسه که دهسته لات داری مهوله وى به سه ر زمانى فارسیش دا به ته واوی وه دهر ده خا، مهوله وى له سه ره تای کتیبى «الفضیله» دا ده لى:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
پاشان ده لى:

جَلَّ الَّذِي كَلَّ نُهْيَ صُفَاتِهِ
فِي ذَاتِهِ وَ فِي عُلاصِفَاتِهِ
وَ كَانَ أَنْ كَانَ (كَانَ) لَيْسَا
تَوَى بَحِيثٌ لَيْسَ (حَيْثُ) أَيْسَا
مَتَى (مَتَى) حَتَّى أَتَى عَلَيْهِ
مَنْ آيِن (آيِن) يَنْتَهَى إِلَيْهِ
هَلْ سَاعِدُيْصَلْهُ فِي كُمْ (كَمْ)
و كَيْفَ لَا كَيْفٌ مَعَ الْكَيْفِ يَضْمُ؟!

وه له سه ره تای کتیبى «فوایح» یش دا به فارسى ده لى:

چو در خود بینم از بس رو سیاهی
نکنجد ای الهی یا الهی
پاشان ده لى:

ز بخت خود چه عرضی را رسانم
چه سانم از خسانم نزکسانم
خودم را پر قصور ار من نخوانم
قصوری را از آن بدتر ندانم
پاش چه ند شیعی دیکه ده لى:

ببخش ای بوالعجب این بوالعجب را
بیاموزش رموزات ادب را
نه تو یابی زمن ناپخته کاری
نه من یابم چو تو آموزگاری

وه شایانی سه رینجدانه که کوردان پسپور و بلیمه ت و سوفیان زور لى هه لکه و توه به لام مه به سه کانیان به عه ره بی نویسه وه ئه گه ر به زمانى کوردیشیان نویسی بلیمه ته کان

تهنیا مهبهستی نهته وایه تی و کۆمه لایه تی، وه سوفیه کانیش تهنیا بیرو بروای سوفیانهی
 خۆیان نویسه، وه مهولهوی تهنیا پسیۆرو سوفی و بلیمه تیکی هه لکه وتهی کورده، که
 کتیبیکی گه وهی وه کو «عقیده مرضیه» به زمانی کوردی له فهلسفه و حیکمه تو و که لامدا
 داناوه، وه یه که مین ههنگاوی هه لئاوه ته وه بۆ ته وهی زمانی کوردی بکاته زمانیکی
 عیلمی، عیلمی خودا ناسین وه گه یشتن به پهر پهر و چکه ی سه ره رزی دین و دنیا، وه له و
 پی یه ته گه ر ئیمه بلین مهولهوی کوردی له نیو زانا کاندای وینه یه، زیادیمان پیوه نه ناوه
 وه ته گه ر بش لین بی مشوری و ته رکه خه می خۆمان بۆ ته هۆی ته وه که نه هه ر له
 هه نده ران له ژوره وهی ولاتی خوشمان، جگه له شاعیر و ته دیبه کان هه چکه س ته و پیاوه
 هه لکه وتهی نانس و شاعیر و ته دیبه کانیش زۆر تر مهولهوی به دیوانه که ی ده ناسن (نه به
 پسیۆریه که ی) گله یه کی زۆر به حه قمان له زانا کانی خۆمان کردوه، وه چونکه ته و
 دیوانش زۆر گرینگه به و هۆیه پیویسته ئیمه ش به کورتی باسیک له و دیوانه بکه ین، ته و
 مه سنه ویه ی مهولهوی کورد وه کو دیوانه که ی مهولهوی رۆمی ته و آوی له سه ر یه ک
 کیش وه هه موی به شیوه ی مه سنه ویه، وه ره نگه هه ر له بهر ته وه، به و مه زنه پیاوه کوتراوه
 «مه ولهوی» ده نا زانا ئایینی یه کانی بلوچن که بیان ده لین «مه ولهوی» وه له نیو کورداندا
 ته و ناز ناوه بو زانا ئایینی یه کان باو نیه دیوانی مه ولهوی به زمانی کوردی و دیوانی حافز به
 فارسی و دیوانی (ابن الفارض) به زمانی عه ره بی، وه کو یه ک وان، وه پیم وایه دیوانی (ابن
 الفارض) شوینی له سه ر حافز داناوه، هه ر وه کو دیوانی حافز شوینی له سه ر مه ولهوی
 کورد داناوه چونکه له دیوانه که ییدا ده لی:

عارفان چ خاس په ی وه حه ق به رده ن   و سیت حافز وه جا ئاوه رده ن
 ده فنت نه په هلی مه یخانه که رده ن   وه سه ر خاکتا سه بوی مه ی مه رده ن

پیاو حه قی خولای بلی ته و دیوانانه هه ر سیکیان، له باری شیعری و ته ده پیوه کرو
 کوپه کی یه گجار جوان و ره نگین، وه خاوه نی نه خش و وینه یه کی زۆر دلگرن، وه به

جوانترین شاعر ده ژمیردرین به لام له باری ماناو په یامه وه چونکه زور جاران به مهی و مه یگیر و پیاله و مه یخانه و هه رامه ی دیکه هه لده لاین ئیمه ی ئه هلی شهرع و روا له ت بین له مانا و په یامه کانیا ن رازی نین، هه ر چهنده، له قسان، ئیمه مانان، له و چه شنه شاعرانه حالی نین وه هاره ی له بره ی ناکه ی نه وه، و ئه و شاعرانه له قسان به زاراوی غاریفانن و ئه وه ی عاریف نه بی مانای ئه و شاعرانه ی پیخوش نیه، که وا بو و ا چاکه له و باسه گه ریین و چهنده پیت و له تیکه دیکه له سهر دیوانه که ی مه وله وی برۆین.

گرینگترین مه به ستیکه که به دلی مندا هاتوه ئه وه یه، که ئه و دیوانه ی مه وله وی هه ورامی، له دهنگ و رهنگ و کیش و شیوه دا، یه گجار زوروه مه سنه وه که ی پیر شالیاری هه ورامی ده چی که موغیکه کوردی زه رده شتی بوه و له سه ده ی یه که می کوچیدا مسولمان بوه، مه سنه وی پیر شالیاری هه ورامی که پیمان کوتوه «ماریفه تو پیر شالیار» پتر په نسدو نسحه ت و قسه ی نه سته ق و پیتولانه بوه، وه ئه وه ش نمونه ی:

وه وری و وه وارو وه ووره وه رینه	ورپسه برپو چوار سه رینه
که رگی سیاوه، هیلیش چه رمینه	گوشلی مه مزیو دوی ده رینه

له شاعری یه که مندا، ده لی: به فر ده باری به فر خوړه یه، په تک ئه گه ر له ت بو چوار سه ری لی په یدا ده بی، پیم وایه مه به سته ئه وه یه: لیک هه لبران و دو به ره کی هو ی زور بونی سه رو کانه.

له شاعری دو هه مدا ده لی: مریشکی ره شن هیلکه ی سپیه و دیزه ئه گه ر کون بو دو ده رکی ده بی، پیم وایه مه به سته ئه وه یه: ده کری پیاوی خراپ کوری چاکه بی و وه له تاریکی روناکی بیته ده ری، وه کاتیکه بیگانه ریگاری کراوه بو مال یان بو ولات هه مو شتیک ده روا به لام مه به سته کانی مه سنه وی مه وله وی هه ورامی زوربه یان شیوه ی ته وسیفیان هه یه وه هیندیکیان دل ریگ ده کوشن و گریان دینن وه هیندیکشیان دل ده که نه وه وه نه شه هینه ر و دل بزویین، وه هه ر دک لاش حال و چلونایه تی مه وله وی

نیشان ددهن.

یه که م مهولهوی له لاپه‌ره‌ی که سک و سوری به هاری گهنجی وه گهرمه‌ی هاوینی
لاوی که دنیای زور به شوخ و شنگ و قه‌شمه‌ره هاتوته بهر چاوی، وه شه‌وانه دیوتی
که مانگه شه‌وگولزاره کانی قه‌راغی چومی سیروانی زیو باران کردوه، وه مانگ به‌ئاواتی
جوانی سه‌مای گولّه‌کان، و خو‌شی خوناوکه‌ی جوگه‌له‌کان خو‌ی له قولکاوه‌کان و له
گومه‌مهنده‌کان خستوه! وه ته‌ستیره‌کانیش به‌دیتنی ته‌وکه‌ین و به‌ینه‌چاویان له یه‌کتری دا
گرته‌وه، و شنه‌باش به‌ته‌سپایی هه‌والی بون خو‌شی گولانی بو‌خواه‌ن دلان بردوه، هه‌ر
وه‌کو‌رژانه‌ش دیوبه‌تی که خو‌ره‌تاو، هه‌مو به‌یانه و یه‌واره‌یه‌کی کلاوی زی‌پری به‌تیلای
سه‌ری شاخه‌به‌رزه‌کانی هه‌ورامانه‌وه‌ناوه و شنه‌باش له خو‌شیان جوغر و چیاو
چه‌مه‌نه‌کانی وه سه‌ما‌خستوه، جینگای خوی بو‌ه که کوتوبه‌تی:

سوبحن، بوی گولان، میاونۆم نه‌سیم وینه‌ی وای ره‌حمه‌ت خه‌زانه‌کی که‌ریم
سه‌حرا و ده‌شت و دهر به‌هه‌شت منمانۆ مۆره‌ی هه‌وای وه‌ش وه‌شه‌ش ده‌رشانۆ
لاله‌گه‌ردن که‌چ تۆی دیده‌ره‌شته‌ن گویا‌عه‌کس یار وه‌پوشدا وه‌شته‌ن
چه‌مه‌ن هام لیباس سه‌وز ره‌نگ پۆشان وه‌فرار چون ته‌سرین دیده‌ی من جو‌شان
جه‌مادو نه‌بات گرد شادیشه‌نه‌ن جه‌مال رۆژ عید ئازاد یشه‌نه‌ن

دوه‌م مهولهوی له لاپه‌ره‌ی پاییزو زستانی ته‌مه‌نیدا که‌گه‌لای ئاواته‌کانی زه‌ردو
سپیلۆک و بابرده‌له‌بون دنیای زور دزیو و قشقه‌و ده‌م‌په‌ش و به‌مه‌پشه‌و سه‌ر به‌ته‌شقه‌له
هاتوته به‌ر چاوی به‌تایبه‌ت ته‌وکاتانه‌ی که‌عازیای کاره‌سات، ته‌وه‌نه‌ره‌به‌هسته‌ی
خستوته نیو‌گالوکی خو‌ی وه‌هه‌ر جاره‌ی به‌وینه‌یه‌ک کۆله‌واری کردوه جاریک له‌پردا
ماله‌که‌ی چه‌ره‌دوکه‌لی له‌سه‌ره‌لده‌ستی وه‌هه‌رچی هه‌یه‌تی وه‌کو‌دلی خو‌ی ئاوری تی
به‌ر ده‌بی وه‌زوری پیناچی له‌ناکو خو‌شه‌ویست ترین هاو‌پری ژیا‌نه‌که‌ی «عه‌نه‌ر
خاتون» لیبی هه‌لده‌برئ وه‌به‌بی‌مالا‌وایی، ئا‌وای جیهانی هه‌رمان و ته‌به‌دی ده‌بی، وه

مهولهوی ئیمه روت وره بهن ده مینیتته وه ئه و جاریش زوری پیناچی که هر دک
چاوه کانی رۆ ده پزین و دنیاى له بهر چاوی تاریک ده بی وه هه تا مردن روریشی لی
ده بیته شه و وه ههوت سالی ره بهق حوجره ی فه قیکانی بی ته دریس و میحرابی
مزگه وته که ی بی خوتبه و وه عز و کور و مات و بی دهنگ ده مینیتته وه، وه له ئاوی
قه ره بالغی سه رشاته ی هه ورامان له جیگای ئه و هه مو گور ره و چره ی پيله و کیشه ی
فه قیان وه ناله نالی ده ور (وه ئه لی بابهی) سوخته کان وه گور ره ی ته قریری ده رس
کوتنه وه ی، مهولهوی و دهنگی به سوز و به ته سیری وه عز و خوتبه کانی، ته نیا ده نگیکی
کز و بی تین دی که جاریک له تاوی کوچی دوا بی هاوړی ژبانه که ی ده نالینی وه ده لی:

ئیمسال نه ووه هار چون خه زانی سه رد

به رگ وه ردباغ (مه عدوم) به رد په ی هه رد

مشیۆ تالهی من خیلاف ئه نگیز بو

وه رنه که ی کی دی وه هار گول ریز بو

بو ی (عه نهر) نه تو ی ده ماخم دور که رد

فرسه تهش ئاوه رد هه وای وه بای ده رد

دوریت دیاره ت چه ند صاحب نیشن

تو ی ده رون وه خار نیشی و ته ر پیشن

هه ر ماهی نه و بو حال م په شیوه ن

چون هیلال شیوه ی ئه برۆی تو ی پیوه ن

وه مه رگت دیدم هام نه گوزه ر دا

منیچ لام لای تۆن ئارۆ یافه ردا

و چه ند جاریکیش له خه م و خه فه تی کویر بونی چاوه کانی و چۆل بونی حوجره ی
فه قیکانی ده نالینی و ده لی:

بی‌نیایی دیدم توّ وه سلامهت
 دیدنه‌نی دیدار کهوت تهو قیامهت
 ته‌ربینش نی‌یهن هه‌ی ئاوات وازم
 باز هه‌ر ته‌سکینه‌ی گۆش وه ئاوازم
 مشیۆ جه‌گرد لازاری و شیوه‌ن بۆ
 جه‌کام لا؟ لای دۆس، کام دوس، وینه‌ی توّ
 که‌ی؟ ئیسته، په‌ی کی؟ په‌ی دیده‌ی (مه‌عدووم)
 چیش بی‌یهن؟ بی‌یهن جه‌دیده‌ی مه‌حروم
 ته‌دریس و ته‌قدیس ته‌مجید بیده‌نگن
 حه‌ساره‌ی ته‌قریر ته‌وحید بیّ ره‌نگن
 پارچه‌ی ته‌لیفات شیخ مهاجر
 گرانه‌ن نی‌یهن مشته‌ری و تاجر
 کشف الغطای سهدر محمد جسیم
 غونچه‌ی نه‌شکفته‌ن بیّ شنۆی نه‌سیم

هه‌تا دوا‌ی تیپه‌ر بونی (په‌نجا به‌هارو بیست و دو پاییز و جه‌وت زستان له‌ ته‌مه‌نی
 مه‌وله‌وی (۷۹ سال) ته‌و ده‌نگه‌ کزو بیّ تینه‌ش له‌ پردا خپ بوو مه‌وله‌وی کۆچی دوا‌ی
 کرد، خودایه‌ به‌ که‌ره‌می خۆت پله‌ی حورمه‌ت و پیزی ته‌و پیتۆل و پسیپۆره‌ له‌ لای
 خۆت به‌رزتر که‌یه‌وه، وه‌ موده‌رریس و نوسه‌ر و هۆنه‌ر و ته‌دیه‌ کانی ئیمه‌ یارمه‌تی بده
 که‌ ریڭگای وی کوپ‌ر نه‌ که‌نه‌وه.

والسلام علیکم ورحمة الله و برکاته

۷۱/۸/۱۳